

KDYŽ SE Z DOKONALÉHO VZTAHU STANE PAST...

JEN

THRILLER

MY

DVA

Laure Van Rensburg

JEN
MY
DVA

Nobody but Us
Copyright © 2022 by Laure Van Rensburg
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Patschová, 2023
Cover © Unsplash, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3556-3 (pdf)

JEN
MY
DVA

LAURE
VAN RENSBURG

přeložila Jana Patschová

VENDETA

Mé matce, která vždycky
věřila, že mi jednou vydají knížku.
Promiň, že to trvalo tak dlouho.

„Toužím po věcech,
které mě nakonec zničí.“

Sylvia Plath

Dům jim řekne, co se stalo. Všechno tady vypráví příběh. Pravda tě osvobodí, říkají.

Mýlí se.

Začne to tichým tepáním modrých světél, jejichž pulzování proniká okny, teprve pak vnitřek domu napadne vnější svět v podobě dunění a kroků. Otevřenými vchodovými dveřmi se dovnitř vkrádá chlad a jako všetečný souseď spěchá po schodech nahoru. Dům se zachvěje a znovu ožije.

Ticho definitivně pohřbí rozléhající se hlasy. Ze všeobecného povyku vystoupí několik slov – *oběť, nereaguje, Ježíši Kriste*. Patří policistovi s knírkem ve stylu Burta Reynoldse. Na lesklém mosazném odznaku stojí černými písmeny vyryto Zástupce policejního komisaře Wilcox. „O“ už je poněkud poškrábané, vypadá skoro jako další „C“. Wilcox má oči plné otázek, jak se snaží vstřebat, co se tu stalo. Je cítit kávou, jejíž pěna mu ulpěla na štetinách knírku. Zpod rozpraskaných rtů mu vykukují žluté zuby, které by potřebovaly pořádně vyčistit. Mne si bradu a studuje výjev, jaký se v těchto poklidných částech naskytne jen zřídka. Možná autonehoda, občas nějaké to neštěstí při sekání dřeva. Ale tohle? Tohle si navzájem dělají zvířata – a hluboko v nitru lesa, ne v takovém přepychovém domě. To, co se tu stalo, zbarvuje koberec a stěny doruda. A páchne to. Zavře oči, ale nedokáže se výjevů zbavit, jsou uvězněny za jeho víčky.

Pronásledují ho, když schází ze schodů. Dům okolo něj vypadá jako scéna z hororu.

Na třetím schodu leží pohozené srdíčko na roztrženém řetízku. Dárek pro dívku, která už neexistuje. Jeden z kolegů policejního zástupce Wilcoxe ho sebere a pak ho vhodí do malého igelitového sáčku, kde se z romantického symbolu stane jen další vodičko k hrůzným událostem, které se zde odehrály. Jakmile sáček zapečetí, připojí se k ostatním, jež většinou uchovávají něco, co vypadá jako roztrhané oblečení. V jednom z nich jsou kusy rozbitého hrnku.

V prvním patře se to hemží dalšími policisty. Je tam víc tázavých pohledů, větší chaos. Exploze blesku fotoaparátu, statický šum policejních vysílaček, pleskání latexových rukavic, neutuchající zápach, který je tady dole ještě horší a nutí policejního zástupce Wilcoxe dýchat ústy. Pach smrti a tělesných tekutin prosakujících ven. Na rámech dveří a zdech jsou stříkance krve, tou je potřísněná i kuchyňská linka – příběh, jenž barví omítku a dřevo, písí ho rozervané šaty a cákance. Zbývá ho jen rozluštit. V obývacím pokoji leží jako raněné zvíře invalidní vozík převrácený na bok, v krbu doutnajících ohořelých zbytků tašky.

Všechno tady vypráví příběh.

Zástupce Wilcox nechá výjevy za zády a zamíří k zejícím ústům otevřených vchodových dveří.

Ostrý ledový vzduch štípe, sluneční paprsky zbarvují obzor do bledě žluta a oranžova a ukazují cestu novému dni. Modř porazila pánovitá mračna a znovu opanovala oblohu, pod níž rackové křičí na vetřelce narušující klid a mír pobřeží.

Sněhovou pokrývkou před domem se táhne krvavá stezka, na jejímž konci ruka oděná v rukavici z ledového hrobu vyhrabe nůž. Z dálky se ozve zívnutí otevírajících se garážových vrat. Další policista se hrbí nad pneumatikami posetými hlubokými ranami – nikdo se nesměl dostat ven.

Mezi rozhrkanými policejními auty čeká sanitka. Les za jejími objemnými tvary a blikajícími světly už nepůsobí hrozivě: stromy vystoupily z temnoty. Za denního světla je všechno jiné. Ale i když teď sníš představuje třpytivou krásu, zem pod ním je stále mrtvá.

Ze zadní části sanitky seskočí dva záchranáři. Vzduch je prodchnutý silným zápachem čpavku. Matrace na nosítkách je tenká a s každým pohybem skřípe.

„Kam pojedete, chlapi?“ zeptá se Wilcox.

„Nemocnice Milosrdenství,“ odvětlí jeden ze zdravotníků. Blond vlasy má na krku sepnuté v culíku. Vypadá příliš mladě na to, aby byl zodpovědný za něčí život.

Dveře sanitky se s bouchnutím zavřou a ve vzduchu visí jedno slovo, štiplavé jako síra linoucí se ze zapálené sirky, slovo, jež na tohle místo nepatří.

Milosrdenství.

DEN PRVNÍ

Nejsou to pouze pokoje, kde straší,
není to pouze dům.
Mozek má chodby, kde se děje
víc případů.

Emily Dickinson

1.

Ellie

Jeden špatný pohyb a mohla bych se zranit. Ošklivě. Pravidelně dýchám a našlapuju po chodníku pokrytém vrstvou ledu, kde každý další krok zpochybňuje můj vztah ke gravitaci. Díky velké cestovní tašce, co mám v ruce, a těžkému batohu, který jsem si přehodila přes rameno, mám pocit, že každou chvíli ztratím rovnováhu. Na tři dny mám snad sbaleno dost. Ale nejdřív se musíme dostat z města.

Už jsem skoro metr od auta, ale jediný krok stačí k tomu, aby mi ujela pravá noha. Nespadnu jen díky Stevenovi, který mě chytí za paži dřív, než se stačím trapně rozplácnout na chodníku. Bok mám pořád celý bolavý od pádu před několika dny. Ještě že to neviděl. Vybíhala jsem z metra a na posledním schodu mi to uklouzlo, takže jsem se natáhla jak široká tak dlouhá do sněhu. A aby toho nebylo málo, obsah kabelky se mi vysypal a rozjel se po ledě. Nezbylo mi nic jiného, než se ho na všech čtyřech pokusit holýma rukama pochytat, což samozřejmě bránilo v chůzi ostatním spěchajícím cestujícím s daleko lepším smyslem pro rovnováhu.

„Dávej pozor, nebo ten výlet skončí dřív, než začal,“ zavtipkuje Steven a předvede jeden ze svých nejvíce okouzlujících úsměvů.

Potřebuju jeho pomoc, abych získala zpět ztracenou rovnováhu. Jakmile se mi to podaří, vezme mi tašku a zavře ji

do kufru svého lexusu. Ani jednou neuklouzne, a to má na sobě polobotky.

„Promiň.“

Cítím, jak mi hoří tváře, takže se radši rychle uklidím do auta dřív, než se mi podaří ještě víc znemožnit. Se všemi vrstvami, co mám na sobě – s několika svetry, kabátem, rukavicemi, dlouhou tmavomodrou šálou omotanou kolem krku a čepicí nedbale naraženou na hlavě –, to vypadá, jako by na sedadle spolujezdce sedělo klubíčko vlny. Steven nechá elegantně sklouznout kabát z ramen. Než ho odloží na zadní sedadlo, pečlivě ho složí, načež jediným ladným pohybem vpluje na místo řidiče. Já se zatím vrtím na svém sedadle ve snaze vyprostit se ze všeho toho oblečení.

Uprostřed zoufalého boje s kabátem rozvíří vzduch tiché bzučení telefonu, který se rozvibruje na palubní desce. Než se stihnu podívat na obrazovku, už ho má v ruce. Usměje se na to, co čte, ale hned potom se zamračí.

„Všechno v pohodě?“ zeptám se, ale neslyší mě. Cele se soustředí na svůj mobil. „Je všechno v pořádku?“ zopakuju.

„Ano, promiň, všechno v pohodě. To byla jenom práce.“

Jeho výraz mi dělá starosti. „Musíš tam?“ Jediné jeho slovo a mohlo by být po všem. Nebylo by to poprvé. Před pár týdny zrušil večeri v restauraci U Nessie jen pár hodin předtím, než jsme se měli potkat. Myšlenka, že by výlet na oslavu našeho výročí mohl skončit dřív, než začal, se mi zavrtá hluboko pod kůži, až se celá zachvěju. Bojuju s narůstající panikou a bezpečnostním pásem, který se ne a ne hnout. Čím silněji za něj škubu, tím je zatvrzelejší. Tohle přece nemůže být pravda. Z jeho výrazu nejsem schopná vyčíst nic, co by mi napovědělo, jak se chystá rozhodnout.

„Ať už chtěli cokoli, zvládnou to i beze mě. Na příští tři dny jsem jenom tvůj,“ řekne a přitom se mi dívá do očí. Uvěřím mu.

Uvelebím se na sedadle a konečně se mi podaří zapnout pás. Náš první společný víkend mimo domov může začít. Mobil odloží do přihrádky vedle ruční brzdy. Tentokrát žádná práce. Obrazovka se s bliknutím vypne a v tu chvíli si vzpomenu: neozvala jsem se Connorovi. Volal mi, když jsem se balila. Sice jsem si v duchu slíbila, že mu zavolám zpátky hned, jak to dodělám, ale uprostřed nekonečného pobíhání mezi koupelnou a ložnicí se mi jeho jméno úplně vykouřilo z hlavy.

Teď už je pozdě.

Auto se tiše odlepí od obrubníku, pneumatiky se zakousnou do šterku na silnici. Když vplujeme do odpoledního provozu, Steven očima zavádí o cosi ve zpětném zrcátku. Chvíli trvá, než se pohledem vrátí zpátky k silnici před námi. To něco upoutá jeho pozornost natolik, že se mu mezi obočím utvoří hluboká vráska. Zachvěju se na sedadle, ale právě zahýbáme za roh, takže zadním okénkem stihnu zahlédnout jenom šmouhu fuchsiového kabátu a blondatých loken.

„Tak jo, první výlet roku 2015,“ řekne Steven, než stačím vyřknout otázku, která mě začíná pálit na jazyku.

„První společný výlet.“

„První půlroční výročí.“

Nárazník na nárazníku popojíždíme z Manhattanu. Zatažená obloha zbarvená do oranžova je neklamně znamení, že co nevidět bude zase sněžit. Sníh se hromadí už několik dní, zavaluje chodníky a vjezdy a způsobuje zvýšený počet zlomenin a lehkých otřesů mozku. Zdá se ale, že se mu nevyhneme: pro Chesapeackskou zátoku platí úplně stejná předpověď.

Jakmile za sebou necháme Newark, provoz trochu zřídne. Steven ví, kam jedeme, ale navigace ho neustále krmí radami, kudy bude nejlepší se vydat. Odpočívám na sedadle spolujezdce a představuju si, jaké to bude, až dorazíme na místo. Vidím to před sebou v jasných barvách.

Do příjezdu ještě zbývá víc než hodina a palivová ručička ukazuje, že nám zbývá sotva čtvrtina nádrže. Steven při nejbližší příležitosti sjede z dálnice a zamíří k čerpací stanici.

„Mohl bys mi vzít balíček čokoládových pusinek?“ požádám ho, když se chystá jít natankovat.

Já si mezitím u obsluhy – mladé dívky v polyesterové uniformě se zářivě kobaltovými vlasy a znuřeným výrazem ve tváři – vyžádám klíč od toalet. Klouže to, na zemi je rozbředlý sníh. Obcházím budovu a radši se přidržuju zdi.

Mrazivý lednový vzduch mě štípe do tváře. Zabořím nos hlouběji do šály, kterou mám omotanou kolem krku, dýchám skrz měkoučký kašmír. Dárek od Stevena. Nechci ani pomyslet, kolik musela stát. Jenže on ví, jak moc nesnáším zimu. Nejsem na ni stavěná. I když, pořád lepší než vlhko. Zima se sice dokáže prokousat vrstvami oblečení, ale vlhko se vám zavrtá hluboko pod kůži a už se ho nezbavíte.

Vzduch v místnosti bez oken je cítit kysele, močí a levným bělidlem. Dýchám pusou, a aniž bych si sedla na prkýnko, snažím se co nejrychleji vyčůrat. Hluboké verše a příklady pochybného umění vyryté na zdi pokud možno ignoruju.

Od cíle už nás dělí jenom sto šedesát kilometrů a pak... Tři dny o samotě, jen my dva. Tři dny. To je sedmdesát dva hodin, 4 320 minut bez možnosti se jeden před druhým schovat. Hlavně abych to nějak nepokazila. Říká se, že toho druhého doopravdy nepoznáte, dokud s ním nestrávíte dovolenou. Kde jsem tohle četla? Dozvíím se během víkendu o Stevenovi něco, co o něm ještě nevím? Pokrčím rameny a natáhnu si kalhoty. Umyvadlo vypadá, že v něm vzniká nová forma života, takže mytí rukou radši vynechám.

Zhluboka se nadechnu. Vzduch venku je těžký, cítím benzínové výpary. Vrátním se do obchodu právě včas, aby mi neuniklo, jak se dívka u pokladny červená v reakci na něco, co jí řekl Steven. Pohrává si se spoustou náramků na zápěstí,

klopí zrak a s úsměvem mu odpovídá. Jejich rozhovor mě přiková na místě, zůstanu stát za dveřmi. Jak si dýchám do šály, rosí se mi obličej. Nejsem schopná se pohnout. Sleduju, jak Steven pohybuje rty, a představuju si, co jí asi říká. Umělé světlo mu zvýrazňuje šediny okolo spánků, což jeho ostře řezanému profilu dodává ještě větší šmrnc.

„S dovolením.“

Ta slova mě vytrhnou z transu. Ustoupím, aby žena ve středních letech s velkými brýlemi na nose a milým výrazem mohla otevřít dveře. Následuju ji dovnitř a klíč od záchodů mi ztěžkne v dlani.

Atmosféra uvnitř se mezitím změnila. Steven si z pultu bere svoji kreditku a účtenku, prodavačka mi věnuje profesionální úsměv. Podám jí klíč a Steven mě bere kolem pasu. Tisknu se k němu.

„Pusinky neměli, ale vzal jsem ti košíčky s burákovým máslem,“ hlásí mi cestou k autu. Modrovlasá dívka mizí v dáli.

„Díky.“ Košíčky jsou jeho oblíbené, já je ráda nemám. Je v nich tolik burákového másla, že se mi z nich pokaždé udělá špatně. Než stačím cokoli říct, už mi podává účtenku.

Auto zapírá na znamení, že konečně unikneme chladu. Právě začalo opět sněžit. Pár vloček mi zapadlo za šálu. Jsou jako malé ledové špendlíky. Trochu se zachvěju a všimnu si, že si Steven na druhé straně auta protáhne krk.

„Jestli chceš, můžu zbytek cesty řídit já,“ nabídnu mu a skládám účtenku od prodavačky s modrými vlasy.

„Ne, to je v pohodě.“

„Určitě? Je to dlouhá cesta. Nevadilo by mi to.“

„V pořádku. Nechci, abys musela řídit na tom sněhu.“

„Víš, že jsem dobrá řidička.“

„To víš, že jsi. Ale teď si v klidu odpočiň. Neboj, za chvíli jsme tam,“ přemluví mě a zapluje na sedadlo řidiče.

* * *

Jsme zpátky na dálnici. Vzduch v autě poněkud zhoustl silící realitou víkendu. Z klimatizace proudí horký vzduch a já pohlédnu na Stevenův profil, přerušovaně osvětlovaný dálničními reflektory a projíždějícími auty. Světla a stíny se mu míhají po tváři jako prchavé myšlenky.

Očima tčkám mezi brzdovými světly před námi a jeho obličejem, ale nakonec pohledem spočinu na něm – na linii jeho rovného nosu, vysokého čela, na křivce jeho spodního rtu. V hrudi se mi vzedme vlna pocitů, tak silná, až hrozí, že se vylije do auta. Nehty zaryju do dlaní, dokud bolest nepřehluší všechno ostatní. Nemžu uvěřit, že nám to vydrželo už šest měsíců – poslední dobou jsme museli překonat tolik překážek, ale ty jsme teď nechali za sebou a jediné, co zbývá, jsme my dva. *Jen my dva.*

Už jsme překročili hranice státu. Po chvíli si všimnu, že mi z monotónní jízdy po dálnici začínají těžknout víčka. Trochu si sklopím sedadlo a na zbytek cesty k Chesapeakské zátoce se pohodlně uvelebím. Hledám co nejlepší pozici pro nohy, kterým zabírá místo moje obrovská taška.

„Nechceš si ji dát na zadní sedadlo?“

„Ne, to je v pohodě.“ Nakloním se a tašku posunu co nejblíže ke spodní části sedadla, takže si nohy konečně můžu natáhnout.

„Ta věc vždycky vypadá, že každou chvíli exploduje.“ Jeho smích se rozléhá stísněným prostorem auta. Rozepnu zip a do kabelky nacpu neotevřený balíček košíčků s burákovým máslem.

„Copak to tam máš?“ vyzvídá a věnuje mi kradmý pohled právě ve chvíli, kdy se ohýbám, abych kabelku zapnu-la. „Schováváš dárek pro mě?“

„Ne.“ Rozhodně nechci, aby viděl, co pro něj mám. Teď ještě ne. „Jako vždycky. Peněženku, toaletní potřeby, knížky a tak. Však to znáš.“

„Knižky? Ty sis s sebou na náš víkend vzala domácí úkoly?“

„Ano. Ne. Jenom výzkum, úkoly dělat nebudu. Čeká mě esej o Dostojevském, tak jsem si říkala, že bych třeba mohla něco málo přečíst.“

Jeho oči na chvíli opustí pruh asfaltu ozářený předními světly, aby si mě mohl prohlédnout. Pak se znovu vrátí ke sledování cesty před námi.

„Pořád na tom pracuješ? *Idiot*?“

„Ne, *Běsi*.“

Znovu se zasměje. „Skvělý. Takže ty si na náš výlet bereš bandu ruských sukničkářů a vrahů.“

„To víte, *pane profesore*, říkála jsem si, že vám neuškodí, když si trochu zasoutěžíte o mou pozornost. A navíc, když nám dojdou témata k hovoru, můžeme spolu diskutovat o ‚pýše a vině v *Běsech*‘.“

„Já doufám, že tě zaměstnám natolik, že na Dostojevského nedojde,“ řekne a pohladí mě po tváři.

„No, uvidíme,“ odvětim.

Ruku přesune k mému týlu, přitáhne si mě a krátce mě políbí.

2.

Steven

Steven vypne motor. Posledních pětadvaceti minut mu vibruje telefon. Ve stísněném prostoru auta se bzučení zdá neobvykle hlasité. Ellie spí na sedadle spolujezdce. Steven otáčí prstýnkem na malíčku a pročítá zprávy, které se celou dobu dožadují jeho pozornosti a hrozí, že probudí Ellie.

Chybíš mi xxx.

Musíme si promluvit xxx.

Proč neodpovídáš?

Vím o ní. Vím, že jsi s ní.

Při té poslední se zamračí. Ne proto, že zdůrazňuje, že ví. Vadí mu, co naznačuje. Vědomost znamená moc. A té lze využít.

J. neviděl od doby, co se rozhodl soustředit na Ellie, i když, popravdě, ten vztah pro něj ztratil význam tak jako tak. Neozval se jí, přestože ho neustále bombardovala zprávami, a několikrát ji zahlédl, jak postává před Richmondskou střední. Vždycky o něčem živě diskutoval s nějakým kolegou a podařilo se mu proklouznout dřív, než se k němu dostala. Její neodbytnost mu nechala na patře kyselou

pachuť. Chová se tak dětinsky. Ellie opravdu nesahá ani po kotníky. Načasování tohoto výletu nemohlo být lepší.

Ve snaze zformulovat odpověď zírání na bílé zářící obrazovku. Vyťukává a zase maže začátky vět, které prozrazují příliš mnoho nebo příliš málo, dokud jeho pevné prsty nevytvoří jednoduché sdělení, které mu získá trochu času.

Špatný signál. Ozvu se hned, jak to půjde.

Telefon zasune do náprsní kapsy, odhodlaný nenechat si tím, co se nejspíš chystá v New Yorku, zkazit víkend. Ani to, co má v plánu. Z palubní desky na něj zírání účtenka, kterou Ellie složila do malinkého úhledného jeřábu.

Trochu se posune na sedadle, aby na ni lépe viděl. Spí, pořád připoutaná bezpečnostním pásem. Je schoulená do klubíčka, přikrytá karamelovou duhou vlasů. Světlejší pramínky barvou připomínající máslo se mísí s o něco tmavšími. Dokonce by našel i pár čokoládových pramenů. Prsty má ohnuté. Z rukávu jí vykukuje kousek tetování – jedno z ne úplně spojených oček smyčky vyjadřující nekonečno. Při tom pohledu se ušklíbne. Je si jistý, že ostatní by to neudělali. Představuje si všechny ty mladé kluky, jak ji na inkoustem vyvedený symbol líbají a pomalu se přesouvají vzhůru po její paži. Ale teď je jeho. Vyžene je z mysli a odhrne jí pramínek vlasů z obličeje. Naskytne se mu pohled na její rty, nateklé spánkem. Špulí je, jako by cucala neviditelný palec.

Než usnula, postupně za sebou nechali veškerou civilizaci. Žertovali o tom, mávali jí, zatímco dálnice ozářená reflektory ustupovala temnotě venkovských cest. Jako první zmizely osvětlené zástavby, následovalo rozlehlé předměstí, potom podivné nákupní zóny lemující okraje měst, nakonec osamocené motely. Zmizela i auta sdílející s nimi dálniční asfalt. Zůstalo jen to jeho, které na černém pozadí lesa sledoval jediný pár předních světel, jejichž slabá záře však zmizela ve chvíli, kdy zahrnul z hlavní silnice. Osamocené reflektory, které nechal za sebou, se málem staly osudovým

rozptýlením. Skoro minul polní cestu, jež sloužila jako soukromý sjezd z hlavní silnice – malé temné ústí uprostřed stromořadí.

„Ellie, vzbud' se. Jsme tady.“

Zavrtí se a zamrká na něj. Nutkání políbit ji je zpět. Ellie zvedne hlavu a podívá se před sebe. Oba si prohlíží siluetu domu nasvícenou předními reflektory. Ačkoli je pouze dvoupatrový, tyčí se do výšky. Aby si ho mohl prohlédnout celý, musí se Steven nahnout přes volant. Zdá se, jako by dům byl postaven z protikladů: tvary vyvedené ze dřeva a skla zvláštěně vyčnívají z okolní krajiny, ale zároveň do ní jakýmsi způsobem neodmyslitelně patří. Světla SUV odrážející se v rozměrných oknech budově propůjčují určitou majestátnost. Steven si připadá, jako by ho sledovala a posuzovala, jako by se rozhodovala, zdali je hoden v jejích zdech ony následující tři dny strávit. Mimo dosah paprsků vycházejících z předních světel auta se okolní svět ztrácí v neproniknutelné tmě, jež propouští pouze šepot vln rozlévajících se po pobřeží a prozrazujících blízkost oceánu.

„Jsme tady,“ opakuje Ellie, jako by promlouvala k domu, jež od nich dělí pouze přední sklo auta, a poruší tak kouzlo, kterým na Stevena působí. „Je tam taková tma.“

„Tak jdeme dovnitř a změníme to, co říkáš?“

Steven elegantně vystoupí z auta vstříc mrazivému vzduchu a pospíchá ke kufru, aby z něj vytáhl všechna zavazadla. Ellie zamíří ke schránce u předního schodiště pro klíč. S taškami v ruce Steven bojuje s náhlým poryvem větru, který rozvíří čerstvě napadený sníh, než se mu podaří vystoupat po schodech na verandu. Její střechu lemuje nepravidelná záclonka rampouchů, jejichž zužující se špičky jako by ozařovalo neviditelné světlo. Steven čeká za Ellie, která se pouze ve slabé záři obrazovky mobilu pokouší strefit klíčem do zámku.

„Pospěš si, nebo tady zmrznu,“ popožene ji a podupává nohama, krk schovaný hluboko v límci.

„Promiň. Snažím se.“

Ellie upustí svazek klíčů na zem. Zaklení, které jí společně s obláčkem páry unikne z úst, vyčaruje na Stevenově tváři úsměv. Konečně jeden z klíčů zapadne do zámku.

„Jde to trochu ztuha,“ řekne Ellie, načež se ozve vytoužené cvaknutí otáčejícího se zámku.

Oba vstoupí a Steven za nimi nohou zabouchne. Ozvěna jeho podrážek dopadajících na dlážděnou podlahu napovídá mnohé o velikosti prostoru. Jeho oči si ještě nestačily přivyknout a Ellie zmizela někde uprostřed temnoty vstupní haly. Steven upustí tašky na zem. Ellie v důsledku neočekávaného hluku vykřikne a Steven se vydává hlouběji do místnosti, stačí následovat její hlas.

„Sakra, co to bylo?“ zakleje, protože právě o něco zakopl.

„To je moje taška. Možná byste mohl najít nějaké světlo, profesore.“

Ve snaze jí vyhovět se vrací směrem k hlavnímu vchodu a po hmatu pátrá po vypínači, až nakonec narazí na hladkou plastovou krabičku.

Ozve se cvaknutí, načež místnost zalije světlo, aby odhalilo Ellie v jejím středu, mžourající a dezorientovanou. Působí tak ztracená. Při pomýšlení, že jsou tu sami dva, sami v tomto velkém domě uprostřed ničeho, se Steven usměje. Stojí tu před ním, osamělá figurka na šachovnici, již představuje podlaha prostorné haly – osamocená bílá královna. A on je král, připravený si ji podrobit.

Pokaždé, když na něj zamrká velkýma očima laně, ucítí pnutí ve slabinách. Teď, když jsou konečně tady, získávají jeho představy o následujících chvílích konkrétnější podobu. Čekají je tři dny dlouhých a chutných večeří, objevování pobřeží a potěšení z blízkosti toho druhého, ze svých těl. Nic je tu nebude rušit. Žádné přednášky, žádné dohánění úkolů.

Tady se nemusí chovat rozumně, nemusí se o ni s nikým dělit. Tady bude její pozornost patřit jen jemu. Co všechno spolu můžou dělat, aniž by je kdokoli viděl, aniž by se museli starat, jestli je neuslyší sousedi. Tady se nemusí ovládat.

Zprvu měl o výletě pochybnosti, všechno bylo tak narychlo. Ale pomalu si začíná myslet, že udělali zatraceně dobře, že jeli.

3.

Steven

Ellie mu věnuje polibek a nabídne se, že skočí do auta pro potraviny, které tam nechali. Steven se za ní dívá, jak otevírá vchodové dveře a mizí ve víru sněhových vloček.

„Ložnice je po schodech vpravo,“ zavolá ještě s úsměvem přes rameno a zamrká, protože jí na obloučku řas ulpělo několik sněhových vloček, načež definitivně zmizí ve tmě.

Steven popadne zavazadla a za chvíli už bere schody po dvou. Dlouhými kroky překonává impozantní schodiště ze skla, kovu a dřeva, aby byl co nejdřív v ložnici – na místě, kde rád využije Elliinu touhu zavděčit se. Z obou stran zdi lemují dvojce dveře, ale Steven hned zamíří doprava. Průzkum nechá až na později.

Hlavní ložnice ho, stejně jako zbytek domu, uchvátí. Zarází se ve dveřích a obdivuje výhled na stromořadí, jež nabízí obrovská okna na protější zdi sahající od podlahy téměř až ke stropu. Z vysokých tmavých stínů kymácejících se ve větru se ho na okamžik zmocní neklid.

Tašky odloží na velkou postel, načež z nich začne opatrně, jeden pečlivě složený kus po druhém, vytahovat svoje

oblečení. Košili nasune na ramínko, ale než ji pověsí do šatny, uhladí všechny záhyby na látce. Vedle jeho zavazadla leží Elliina taška. Je vypoulená, kdo ví, kolik oblečení se jí do ní podařilo nacpat. Její nepořádnost a roztěkanost ho vždycky přiváděly k šílenství. Není schopná si ani pověsit kabát, radši ho přehodí přes židli nebo přes opěradlo jeho gauče. Nebo ta její obrovská taška. Vždycky do ní narve spoustu krámů a pak je tahá všude s sebou. Její knížky většinou končily s oslíma ušima, ale tomu musel učinit přítrž. Když před ním poprvé ohnula roh stránky, vyskočil z pohovky a knížku jí vytrhl dřív, než stačila způsobit jakoukoli další škodu. Zasmál se, aby zmírnil zděšení, které se jí zračilo ve tváři, a pak jí věnoval záložku. Dobírala si ho, tvrdila, že je staromilec. Ale roh stránky už nikdy neohnula.

Postaví se k oknu a hledá její siluetu dole u auta, ale jediné, co stačí rozeznat, než zhasnou reflektory, jsou stopy, co po sobě zanechala, smísené s těmi jeho. Naslouchá tichu a pootevřenými dveřmi ložnice k němu pomalu doléhají jednotlivé zvuky: Ellie se pohybuje dole. Představuje si ji v rozlehlém přízemí, jak se tam motá ve snaze najít správnou skříňku, tak ztracená v novém prostředí. Ví, jak ji neznámá místa dokážou ohromit. Jako na Jeffreyho večírku.

Poprvé ji vzal na společenskou akci teprve po měsíční známosti. Stála tam zavěšená do jeho paže a čekala, až ji představí přátelům a kolegům. Snažila se působit sebejistě, ale pokaždé, když to vypadalo, že se k nim někdo blíží, cítil, jak se mu její prsty jemně zatínají do ramene.

„Dobrý večer, Jeffrey.“

„Steven, jsem rád, že jsi přišel. Jak se má tvůj otec?“ Jeffrey mu potřásl rukou a Steven tu jeho stiskl možná až příliš silně.

„Už je mu dobře, propaguje svoji novou knihu.“

Kdykoli se pohyboval v akademických kruzích, bylo to pořád stejné. Každý chtěl vědět, jak se daří jeho otci, což Stevena předurčovalo neustále žít v jeho stínu. Ale to se snad brzy změní. Děkan Kolumbijské univerzity s ním neoficiálně mluvil o místě na zdejší katedře literatury, kde by mohl převzít Úvod do literatury. Jeho otec tam působil před nějakými třiceti lety a i Steven by se teď konečně stal profesorem na jedné z institucí Ivy League. A to je první krůček k získání definitivy. Konečně se mu začíná vyplácet, že se před třemi lety rozhodl nastoupit na Barnard College. Brzo by mohl dát sbohem malému kampusu a Richmondské střední, kde dvakrát týdně učí anglickou literaturu privilegovanou mládež z Upper East Side. Čekaly ho velké věci. Už brzo bude něčím víc než jenom synem profesora Stewarta Hardinga.

„A kdopak je tohle?“ zeptal se Jeffrey a prohlížel si, kdo že se to vine ke Stevenově paži. Steven sledoval směr jeho pohledu. V těch šatech bez ramínek vypadala sakra úžasně. Měl pravdu, když jí radil, aby si je vzala.

„To je Ellie Mastersonová. Ellie, tohle je Jeffrey Kirkland. Pracuje na Katedře matematiky na Newyorské univerzitě.“

„Dobrý večer, Jeffrey.“

„Prosím, říkejte mi Jeffe. Jeffrey mi říká jenom tenhle starej suchar a moje matka.“ Zasmál se a lehce ji políbil na ruku, kterou mu nabídl. „Těší mě, Ellie.“

Steven se usmál. Byl pyšný na svoje standardy a taky na to, že z nich nikdy nemusel slevit. Nesnášel přezdívky a zdobněliny, obzvlášť u mužů. Považoval je za nevkusné, ponižující. Jako by se ti, kteří se jimi titulovali, stávali lacinějšími verzemi sebe samých. Měl obavy, když se mu poprvé představila Ellie. A to je zkratka pro jaké jméno? Ellie, odpověděla. Jak běžné, obyčejné jméno. Až na to, že obyčejného na ní nebylo vůbec nic.

Nechal je si povídat a zamířil k baru, kde si objednal bourbon. Zdržel se tam a sledoval, jak Ellie naslouchá

Jeffreymu, který jí určitě vyprávěl staré historky z časů, kdy spolu byli na Princetonu. Přitakávala a v pravidelných intervalech si zastrkovala vlasy za ucho. Jinak držela ruce zkřížené pod prsy.

Nebyl jediný, kdo ji pozoroval. Na opačné straně baru si tlumeně povídala skupinka profesorských manželek – včetně té Jeffreyho – a pokukovaly přitom po Ellie. Když si Stevena všimly, pozvedl skleničku, aby dal najevo, že jejich přítomnost i zcela nepokrytý nesouhlas s věkovým rozdílem mezi ním a partnerkou bere na vědomí. Ani mužské pohledy se od Ellie neodvracely. Jenže ty mu nevadily. Naopak. Ať si po ní klidně touží, flirtují s ní, jak se jim zachce. On bude ten, s kým dnes večer odejde domů. Odvrátil se a pokynul barmanovi, aby mu dolil.

„Ahoj.“ Na předloktí ucítil dotyk Elliiny ruky.

„Už ti chybím?“

„Vlastně tady nikoho neznám. Všichni ti akademici mi nahání strach.“ Usmála se na manželky profesorů a ztlumila hlas. „A navíc, je mi jasné, co si tyhle ženské myslí. Podle nich bych měla u nich doma hlídat děti, ne být tady s někým, kdo je o sedmnáct let starší než já.“

„Hlídat děti ve třidvaceti? Není to trochu moc?“

„Víš, jak to myslím.“

„Pojď se mnou.“ Propletl prsty s jejími a vedl ji do koupelny v patře. Na večírku bylo tolik lidí, že se klidně mohli na dvacet minut vytratit, aniž by si toho kdokoli všiml.

„Stevene!“

Jeho jméno pročísne vzduch jako šíp. Spěchá z ložnice, řítí se po schodech dolů a cítí, jak mu v žilách koluje adrenalin. Na tom domě ho něco zneklidňuje – jenom přijít na to co. Neměl ji nechávat samotnou.

Vzduch ve vstupní hale je však klidný.

„Ellie?“

Že by mu vadila modernost stavby, chlad vycházející ze všeho toho skla, neosobní hladké linie, ostré hrany? Důvěřuje spíš starým domům, co mají historii, postaveným z kamenů, jež po desetiletí, ba dokonce po staletí odolávají rozmarům počasí a jejichž podlahová prkna se nezkrotí pod tíhou stovek lidských kroků.

„Tady jsem,“ ozve se, ale Ellie nikde. Její hlas vychází z místnosti napravo, z níž se vyklube prostorný obývací pokoj spojený s jídelnou.

Panoramatický výhled, který nabízí prosklená stěna, mu vyrazí dech. Teď ho sice halí tma, ale Steven ví, že se od domu táhne les až k nedalekému oceánu, jehož burácení je slyšet i přes tlusté sklo. Příroda se tu mísí s moderním prostředím místnosti.

„Podívej se na tohle,“ vydechne Ellie. Její pozornost se upíná k čemusi na opačné straně pokoje.

Steven se otočí, aby pohledem spočinul na stěně, která je od podlahy až po strop zaskládaná knihami.

„Co myslíš, kolik jich tady je?“ zeptá se Ellie, hlavu pořád ještě zakloněnou.

Steven si dlaní přejeđe přes obličej a zamračí se na ni. „Prokrista, Ellie, myslel jsem, že se ti něco stalo.“

Kdykoli jindy by se do zkoumání takhle působivého miniknihkupectví pustil s největší radostí. Určitě skrývá spoustu literárních pokladů, třeba první vydání nebo neobvyklá věnování. Ale tento víkend sem přijeli kvůli něčemu jinému. Jsou tu s Ellie úplně sami, ztraceni uprostřed Chesapeakské zátoky.

„Nezlob se, prostě jsem ti to musela ukázat.“ Nadšení z Elliina hlasu vyprchalo.

„Já vím, díky. Jsem z toho nočního řízení unavený. Prohlédneme si to tu zítra.“ Jeho úsměv ji uklidní.

„Jsem ti v patách.“

Steven už kráčí po schodišti, Ellie pár kroků za ním.

„Sakra.“ Pořád ještě stojí v hale.

„Co zase?“

„Není tu žádný signál,“ odpoví mu Ellie a zírá přitom na obrazovku telefonu.

„Jsi si jistá? Zrovna jsem...“

Steven vytáhne svůj mobil a vidí, že dvě čárky, které měl ještě v autě, jsou pryč. Pomalu vystoupá pár schodů nahoru a zase se vrátí, ale na displeji žádná změna. Zdá se, že si tenhle víkend nebudou muset poradit jen s vrtošivým počasím, ale i se signálem. Aspoň se tím drasticky snižuje šance, že se k němu J. dostane a pokazí mu čas s Ellie.

„Pojď už,“ řekne Steven a schová mobil zpátky do kapsy.
„Tři dny to bez mobilu určitě vydržíš.“

4.

28. srpen

Včera večer jsi mi podržel dveře. Když jsem překračovala práh, cítila jsem na zádech jemný tlak tvé ruky. Nepatrným dotykem špiček prstů jsi mě vedl dovnitř. Nečekala jsem to, ztuhla jsem. Pátrala jsem v tvém obličejí, ale nijak jsi nenaznačil, jestli ses mě dotknul schválně, nebo šlo o pouhý reflex.

Otevíráš se mi. Jsme dvě spřízněné duše, které se našly uprostřed tohoto místa, bludiště chodeb a pokojů, oceánu bezejmenných tváří. Jsi jako já, nikoho tu nemáš. Taky je to pro tebe nové.

„Je příjemné mluvit s někým, kdo mi rozumí,“ říkáš a otáčíš přitom prstenem na malíčku.

Dnes jsem si všimla, že mě pozoruješ. Nejdřív jsem myslela, že je to náhoda. Prostě sis prohlížel místnost a já vzhledla zrovna ve chvíli, kdy tvůj pohled míjel mě. Proč by ses na mě jinak díval? Vždyť nejsem nikdo. Jsem nezajímavá. Jenže když jsem se odvážila zvednout hlavu znovu, tvoje oči už na mě čekaly. A stejně tak tvůj úsměv.

5.

Ellie

Rukou přejeđu orosené zrcadlo a pohlédnu na rozmazanou verzi svého obličje na pozadí koupelny, která je součástí hlavní ložnice. Nebyla jsem si jistá, jestli sem vůbec dorazíme. Byl tak roztěkaný, jeho pohled nesoustředěný. Myslela jsem, že ho ztrácím. Taky jsem měla svoje pochybnosti. Tu poslední jsem zahlédla skrz zamlžené zadní okénko. Nebo spíš šmouhu jejího fuchsiového kabátu a blondaté kudrnaté hřívy. Poslední dobou se choval odměřeně a pak ta příšerná hádka v galerii... Jak málo chybělo, aby to skončilo. Jenom z té myšlenky mě hluboko v žaludku bodne osten děsu. Teď všechno závisí na tomhle víkendu, který se zatím vyvíjí skvěle. Ale já to zvládnu.

Vlhký vzduch v koupelně mě naplní očekáváním. Sednu si na záchod, záda shrbená, lokty se opřu o kolena. Je to tu, jsem tu s ním. Já a Steven, daleko od lidí, sami dva. Zamrazí mě v zádech. Stoupnu si a osuška, kterou jsem si kolem sebe omotala, se sveze na podlahu. Oblékám se, neobratně zápolím s knoflíčky od vršku pyžama – vánoční dárek od Stevena, přestože jsme si slíbili, že si nic dávat nebudeme.

Jednou jsme dlouho do noci popíjeli víno a já mu přiznala, že od té doby, co jsem jako malá viděla *Prázdniny v Římě*, hrozně ráda nosím pánské noční prádlo. Audrey Hepburnová v pruhovaném pyžamu Gregoryho Pecka mě uhranula. Pár dní před Vánoci mě Steven překvapil krabicí. Uvnitř byla přesná replika slavné spací soupravy. Úplně mi tím pozorným gestem vyrazil dech. Vůbec jsem na něj nebyla připravená. Ale co bych mohla čekat od chlapa, co bydlí u Central Parku a rolexky považuje za všední doplněk? Jasně že když jsem si pyžamo vyzkoušela, okamžitě ho ze mě svlékl. Prý se mu líbí, jak vypadá, když leží na podlaze.

Chvilka sentimentu je pryč a já se soustředím na boj s dalším knoflíčkem, který ne a ne vzlouznout do dírky. *No tak, tohle přece zvládnou.*

Pomyšlení, že Steven je na opačné straně zdi, ale jinak široko daleko nikdo, mě naplní zvláštní směsicí vzrušení a zlé předtuchy. Pospíchám z koupelny a přecházím ložnici. Steven ke mně překvapeně vzhledne.

„Co je?“

„Nic. Jenom si jdu dolů pro sklenici vody. Chceš něco?“

„Ne, díky,“ odvětí a zapluje pod peřinu. „Budu čekat,“ dodá a věnuje mi jeden z těch okouzlujících úsměvů, které mě k němu tolik táhnou. Ruka mi sjede z kliky.

„Hned jsem zpátky,“ slíbím a přeruším tak kouzlo okamžiku. Vzápětí už jsem za dveřmi.

V chodbě je skoro tma, ale s rozsvěcením se neobtěžuju. Protější stěnu lemují troje dveře. Zírám na ně, skoro čekám, že se jedny z nich otevřou, třebaže netuším, kdo nebo co by se za nimi mohlo skrývat. Zmocní se mě nutkání je zamknout, přestože tu nikdo další není, jenom nábytek, říkám si, nepoužívaný, čekající, až se někomu bude hodit.

Vyrůstala jsem v tolika různých domech. Byly to jenom skořápky z omítky a dřeva, prázdné pokoje, kam jsme si načas vybalili krabice, než jsme se zase přestěhovali. Až na

jedno místo, které mě jediné dostalo. Ale dům samotný to nebyl, ani to město, ani nádherné počasí. Všechna ta stěhování... Proto bylo na tátově pohřbu tolik lidí. Dvacet devět let sbírání kamarádů a známých na nesčetných místech, která v tu či onu dobu zrovna nazýval domovem. V tom byl dobrý. Já už tolik ne. *Prostě to předstírej, dokud to nebude pravda, beruško*, říkával. Chodba se zamlží a já zamrkám, abych odehnala smutek.

Vzpomínky nechám zase spát a zamířím ke schodišti. V půlce cesty se zastavím. Stojím čelem k zábradlí, rukama se opírám o tmavý mahagon. Nakloním se, dřevo mě tlačí do žaludku. Necelých pět metrů pode mnou se rozkládá šachovnice podlahy ve vstupní hale, teď tedy spíš v odstínech šedé. Jdu po špičkách, nakláním se dopředu, hraju si s gravitací. Zhluboka dýchám a s každým nádechem mě naplňuje klid noci. *Jen my dva*. Tíha těch slov mě zasáhne, paty znovu vyhledají oporu koberce a ozve se sotva slyšitelné zavrzání podlahy schované pod ním.

V kuchyni si naliju sklenici vody. Vypnu kohoutek, klototání ustane. Chvilí postojím, přivýkám tichu, strach nahánějící tmě. Okno se proměnilo v černý čtverec obklopený zdí, s níž si pohrávají stíny. Klid venku mě podivně zneklidňuje. Sklenici vody si pevně přitisknu k hrudi. Manhattan je pořád plný zvuků, světél vycházejících z aut nebo okolních bytů, vždycky tam někdo je. Na ulici, v patře nade mnou, v patře pode mnou. Ale tady, kdo ví, na kolik kilometrů tu není ani živáčka? Další lidé se stávají pouhou blednoucí vzpomínkou. Připadám si jako v jednom z těch katastrofických filmů, kde vždycky někdo přežije apokalypsu na odlehlé farmě a netuší, jestli se to podařilo i zbytku civilizace.

Oči si pomalu začínají zvykat na tmou venku. U stromořadí se mihne stín. Ztuhnu. Neslyším nic, brání mi v tom dvojité sklo. Jsou v Marylandu medvědi? Vlci? Silueta se znovu pohne. Pomalu se přiblížím k oknu, přitahovaná

potenciálním nebezpečím venku. Musím zjistit, co to je. Dýchám mělce, zrychleně. Pohledem hypnotizuju stín, až se zbytek světa slije dohromady a zůstaneme jen my dva.

Najednou mi na ramena dopadne neznámá váha. Jako elektrický výboj mi páteří projede strach. Z hrdla se mi vydere zaječení.

„To jsem jenom já.“

„Bože, Stevane, hrozně jsi mě vyděsil.“

Zasměje se mému leknutí.

„Myslím, že jsem venku něco zahlédla.“ Otočím se zpátky k oknu, ale vidím jenom sněhové vločky poletující ve větru.

„Nejspíš mývala, co hledal něco k snědku,“ odvětví a zamíří k zadním dveřím. Zkouší vzít za kliku. Ani se nehne. Spokojený s výsledkem jde zpátky a obejmeme mě kolem pasu.

„Pojď už do postele.“

Z nočního stolku vezmu knížku a uvelebím se pod peřinou. Než stačím nalistovat správnou stránku, Steven mi ji vezme a jediným nonšalantním pohybem odhodí na zem. „Promiňte, Dostojevskij, ale dnes večer vaše přítomnost není žádoucí.“

„A to jsi profesor literatury. Styď se.“

Líbá mě, nejdřív pomalu, ale čím déle jeho polibek trvá, tím jsou jeho ústa hladovější. Podmaňuje si mé tváře, krk. Pod peřinou jeho ruka vyhledá tu mou, navádí ji dolů. Jako tehdy, když jsme spolu spali poprvé. Tu noc mě taky vedl, učil svému rytmu, ukazoval, jak to má rád. A já dávala pozor, toužila ho uspokojit. Dotyk jeho těla pod oblečením mě překvapil. Nebylo to tělo učitele, rozměklé hodinami vysedávání za stolem, známkování esejí. Hladila jsem napjaté svaly, tvrdé a hladké jako skály omývané oceánem.

Jeho ústa i mysl se ztrácí v křivkách mého krku, na uchu cítím jeho horký dech. Obratné prsty s lehkostí rozepínají knoflíčky pyžama. Je si jistý, že to chci stejně jako on.

Na okamžik se zaposlouchám do zvuků noci. Moje mysl je rozjitřená. Na opačné straně zatažených závěsů kvílí vítr a jako neviditelný šílenec naráží na okno a dožaduje se, abych ho pustila dovnitř, touží se skrýt před světem, který se co nevidět rozpadne na kusy. Je fascinující, jak tlusté sklo drží tohle všechno na uzdě a zároveň zabraňuje, aby se to, co se děje uvnitř, dostalo ven. Poslední knoflíček povolí a Steven nechá látku sklouznout z mých ramen. Jakmile mi vysvobodí paže, ihned si ho přitáhnu. Dlaní mě pohladí po tváři, prsty se dotýká křivky mého krku. Usměje se a jemně mi zatlačí hlavu dolů, kde mě chce mít.

Probudí mě nějaký hluk. Zvednu hlavu, která dosud odpočívala na polštáři, a zaposlouchám se do ticha ve snaze zjistit, jestli zvuk opravdu pochází zvenku, nebo jsem si ho pouze vysnila. Jak oči pomalu začínají přivykat tmě, z temnoty vystoupí troje dveře: ty do koupelny, do šatny a nakonec ty, co vedou na chodbu.

Zaslechnu tiché zavrzáání. Představivost se okamžitě probouzí, hlavou mi začnou létat repliky z *Domu na kopci* i obrazy z *Osvícení*. Mám pocit, že když vzhlednu, po stropě se bude plížit bytost s vykloubenými končetinami. Steven vedle mě měkce oddechuje, je na úplně jiném místě, v říší hlubokého spánku. Jednu ruku má přehozenou přes moje tělo, ale jeho objetí mě nijak neuklidňuje. Přála bych si, aby se vzbudil, aniž bych mu k tomu musela dát podnět. Vsadím se, že by si povzdechl, jak jsem iracionální a zbytečně se bojím, načež by si mě přitáhl, dal by mi pusku do vlasů a řekl, abych spala dál.

Nakonec se pod tíhou vlastní dětinskosti sesunu zpátky na polštář. Tenhle dům není dost starý na to, aby v něm strašilo. Není to přece žádná chátrající usedlost s větrem ošlehanými kamennými zdmi, olupujícími se tapetami a dlouhou historií tragických úmrtí. Jsem uprostřed designové stavby